

Bilag.

Indenrigsministeriet.

København, den 10. Februar 1908.

Ifølge Fattigloven af 9. April 1891 § 58 er Bestyrelsen for en Kommune, i hvilken en Person er forsørgelsesberettiget, pligtig til paa dennes Begæring til Brug i Udlandet at meddele ham Vidnesbyrd herom saavel som om hans Modtagelse til Forsørgelse i Kommunen (Hjemstedsbevis).

Det er kun Personer med dansk Indfødsret, som ifølge den gældende Lovgivning ere forsørgelsesberettigede i en dansk Kommune. Som Følge heraf har man set sig nødsaget til at nægte Meddelelse af Hjemstedsbevis til Personer, der forinden den 7. April 1898, da Statsborgerloven af 19. Marts 1898 traadte i Kraft, ere fødte i Udlandet af danske Forældre under disses faste Ophold sammesteds; saadanne Personer ere — uanset deres danske Afstamning — ifølge de ældre her i Landet gældende Regler ikke i Besiddelse af dansk Indfødsret (Indfødsretten af 15. Januar 1776). Derimod ville Børn, fødte efter 7. April 1898 i Udlandet af danske Forældre, være danske indfødte og saaledes berettigede til Forsørgelse her i Landet, men ogsaa for de Personer vil der — overfor fornævnte Regel i Fattiglovens § 58 — fremkomme Vanskeligheder ved at opnaa dansk Hjemstedsbevis, idet de paagældende — i alt Fald for de senere Slægtleds Vedkommende — ikke altid ville kunne henføres til nogen bestemt dansk Kommune som Forsørgelseskommune.

Der er i Tidens Løb til Indenrigsministeriet i adskillige Tilfælde indkommet Henvendelse om dansk Hjemstedsbevis fra Personer, hvis Retsstilling i Forhold til den danske Stat for Tiden er underkastet de ovennævnte Vilkaar; de paagældende erhverve nemlig ifølge de i de fleste fremmede Stater gældende Love ingen Statsborgerret paa Fødestedet, idet Afstamningen i saa Henseende er afgørende, og de komme derfor let i en vanskelig Stilling, naar det bliver nødvendigt for dem at fremskaffe Legitimationsdokumenter. Den danske Stat synes naturlig kaldet til at imødekomme de vedkommende derigennem, at Adgangen til at opnaa Hjemstedsbevis her fra Landet lettes saa vidt muligt. I saa Henseende maatte man anse det for mest hensigtsmæssigt, at der ved en Tillægsbestemmelse til Fattigloven af 9. April 1891 gives Indenrigsministeriet Bemyndigelse til — uden nogen Kommunes Mellekomst — selv at meddele fornødent Hjemstedsbevis i de her omhandlede Tilfælde, saaledes at Udgifterne ved de paagældendes Forsørgelse da eventuelt, saafremt Hjemsendelse i Trangstilfælde her til Landet skulde finde Sted, bæres af Statskassen.

I Henhold til foranstaaende tillader jeg mig at anmode det ærede Udvalg om til 2den Behandling af Forslag til Lov om en forandret Affattelse af §§ 27 og 61 i Lov om det offentlige Fattigvæsen Nr. 67 af 9. April 1891, jfr. Lov Nr. 35 af 20. Marts 1901, paa mine Vegne at ville stille følgende Ændringsforslag: